

David Hewson

DE VATICAAANMOORDEN

Nic Costa moet een dubbele moord oplossen in Vaticaanstad

ISBN 978-90-225-8418-7
ISBN 978-94-023-1120-4 (e-book)
NUR 330

Oorspronkelijke titel: *A Season for the Dead*
Oorspronkelijke uitgever: Macmillan, an imprint of Pan Macmillan, Londen
Vertaling: Ineke van den Elskamp
Omslagontwerp: Wil Immink Design
Omslagbeeld: iStock
Zetwerk: Mat-Zet bv, Soest

© 2004 David Hewson
© 2018 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Dit boek verscheen eerder bij Uitgeverij De Fontein onder de titel *De Vaticaanse moorden*.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Het was snikheet en broeierig. Sara Farnese zat aan haar tafel in de leeszaal van de Vaticaanse bibliotheek en staaarde uit het raam naar de kleine rechthoekige binnentuin. Het kostte haar moeite om zich te concentreren. De blakende augustusmiddag toverde een trillende, vertekende luchtspiegeling voor haar ogen. In de onwerkelijke nevel was het gras een gele, dorre weerspiegeling van de genadeloze zon. Het was nu twee uur. Over een uur zou de temperatuur aan de andere kant van het glas veertig graden zijn. Ze had de stad uit moeten gaan, zoals iedereen. Rome in augustus was een lege oven waarin het gefluister van verdroogde geesten weergalmde. Haar eenzame voetstappen hadden die ochtend luid weerklonken in de gangen van de universiteit aan de andere kant van de stad. Het was een van de redenen geweest waarom ze had besloten haar heil elders te zoeken. De helft van de winkels en restaurants was gesloten. Het enige leven was te vinden in parken en musea, waar verdwaalde groepjes zwetende toeristen een pover stukje schaduw probeerden te vinden.

Dit was het ergste deel van de zomer. Toch had ze besloten te blijven. Ze wist waarom en ze vroeg zich af of het dom van haar was. Hugh Fairchild kwam over uit Londen. Knappe Hugh, slimme Hugh, een man die de titels van alle vroegchristelijke handschriften in de musea van Europa uit zijn hoofd kon opzeggen en ze waarschijnlijk nog had gelezen ook. Als zijn vliegtuig geen vertraging had gehad, zou hij die ochtend om tien uur op Fiumicino zijn aangekomen en nu al in zijn suite in het Inghilterra zijn. Hij kon niet bij haar logeren. Daar was het

nog te vroeg voor, dat wist ze, en ze zette de gedachte van zich af dat er misschien namen van andere kandidaten voor zijn bed in zijn adresboekje stonden. Hij was een zeer drukbezet man. Hij zou vijf etmalen in Rome zijn, waarvan slechts twee nachten voor haar waren, en daarna doorreizen naar een juridisch congres in Istanbul.

Misschien, dacht ze, nee: waarschijnlijk had hij nog meer vriendinnen. Hij woonde tenslotte in Londen. Hij had de academische wereld vaarwel gezegd om een succesvolle carrièreambtenaar bij de EU te worden. Tegenwoordig was hij zeker een week per maand op reis, naar Rome, naar New York, naar Tokio. Ze zagen elkaar hoogstens eenmaal per maand. Hij was vijfendertig en knap op een manier die haast te volmaakt was. Hij had een lang, gespierd, zongebruind lijf; een vriendelijk, aristocratisch Engels gezicht, waarop een glimlach zelden ontbrak, en een onhandelbare bos blond haar. Ze kon zich niet voorstellen dat hij niet met andere vrouwen naar bed ging, misschien bij de eerste ontmoeting al. Zo was het haar vergaan, herinnerde ze zich met een licht gevoel van spijt, tijdens het congres over het behoud van historische kunstvoorwerpen in Amsterdam vier maanden geleden.

Ze kon er niet mee zitten. Ze waren allebei vrijgezel en volwassen. Hij nam geen enkel risico bij het vrijen. Hugh Fairchild was een zeer gedisciplineerde man, een man die haar leven in en uit wandelde op onregelmatige momenten die hen beiden tot tevredenheid stemden. Die avond zouden ze in haar appartement vlak bij het Vaticaan eten. Ze zouden de brug bij het Castel Sant'Angelo oversteken, door de straten van het *centro storico* lopen en ergens koffiedrinken. Rond middernacht zouden ze teruggaan naar haar huis. Hij zou tot de ochtend blijven en daarna zouden besprekingen twee dagen beslag op hem leggen. Alles bij elkaar genomen een ruime dosis intellectuele activiteit, aangenaam gezelschap en lichamelijke bevrediging, vond ze. Genoeg om haar gelukkig te maken. Genoeg, zei een verdwaalde gedachte, om de twijfels de kop in te drukken.

Ze probeerde zich te concentreren op het waardevolle handschrift dat op de mahonie tafel bij het raam lag. Het was een geel boekdeel, heel anders dan de banden die Sara Farnese normaal gesproken in de

leeszaal van het Vaticaan bestudeerde: een kopie uit de tiende eeuw van *De re coquinaria*, het beroemde Romeinse kookboek van Apicius uit de eerste eeuw na Christus. Ze zou een echt Romeinse maaltijd voor hem bereiden: *isicia omentata*, reepjes rundvlees met pijnboom-pitten; *pullus fuisilis*, kip gevuld met gekruid deeg; en *tiropatinam*, een soufflé met honing. Ze zou uitleggen dat ze thuis aten omdat het augustus was. Alle goede restaurants waren dicht. Dit was geen poging om de status van hun relatie te veranderen. Het was puur praktisch en bovendien hield ze van koken. Hij zou het begrijpen, of tenminste geen bezwaar maken.

‘Apicius?’ vroeg een stem achter haar zo onverwachts dat ze schrok.

Ze keek om en zag Guido Fratelli staan, die haar vriendelijk en vasthoudend als altijd toelachte. Ze probeerde het gebaar te beantwoorden, hoewel ze niet blij was hem te zien. De soldaat van de Zwitserse Garde kwam altijd naar haar toe wanneer ze de leeszaal bezocht. Hij wist genoeg van haar werk in de bibliotheek – of had er genoeg van opgestoken – om een gesprek aan te knopen. Hij was ongeveer van haar leeftijd, had een beginnend buikje en hield iets te veel van het blauwe, semi-middeleeuwse uniform en de zwartleren pistoolholster. Als pseudo-politieagent had hij geen macht buiten het Vaticaan en daarbinnen alleen in de rustige gedeelten. Het politiekorps van Rome was nog altijd verantwoordelijk voor het Sint-Pietersplein, in feite de enige plek waar de sterke arm der wet gewoonlijk nodig was. En dat was een ander slag mensen, niet te vergelijken met dit stille, enigszins bedeesde individu. Guido Fratelli zou het nog geen dag volhouden als hij de dronkaards en verslaafden rond het Terminstation moest weg-jagen.

‘Ik heb je niet horen binnenkomen,’ zei Sara in de hoop dat hij het als een licht verwijt zou opvatten. Er was behalve haar niemand in de leeszaal. Ze hield van de rust; ze wilde niet dat deze werd verstoord door conversatie.

‘Sorry.’ Hij klopte op het pistool aan zijn riem, een onbewust en ergerlijk gebaar. ‘We zijn erop getraind om muisstil te zijn. Je kunt nooit weten.’

‘Tuurlijk,’ antwoordde ze. Als Sara zich niet vergiste, waren er in de

loop van bijna tweehonderd jaar drie moorden in het Vaticaan gepleegd: in 1988, toen de nieuwe commandant van de Zwitserse Garde en zijn vrouw werden doodgeschoten door een rancuneuze gardekorporaal; en in 1848, toen de eerste minister van het Vaticaan werd vermoord door een politieke opponent. Zolang de Romeinse politie de mensenmassa's op het plein voor haar rekening nam, hoefde Guido Fratelli zich hoogstens zorgen te maken over een ambitieuze inbreker.

‘Niet je gebruikelijke kost?’ vroeg hij.

‘Ik heb brede interesses.’

‘Ik ook.’ Hij gluurde naar de bladzijde.

De band had in de gebruikelijke doos gezeten, met de naam in grote, zwarte letters op de voorkant, en daardoor wist hij wat ze las. Guido speurde altijd naar pijlers voor een gesprek, hoe onbeduidend ook. Misschien gaf dat hem het gevoel dat hij een echte detective was.

‘Ik ben Grieks aan het leren, weet je.’

‘Dit is Latijn. Kijk maar naar het schrift.’

Zijn gezicht betrok. ‘O, ik dacht dat je Griekse teksten bestudeerde. Meestal.’

‘Meestal wel.’ Ze zag de ontzetting op zijn gezicht en kon een glimlach niet onderdrukken. Hij dacht: Moet ik het nou allebei leren?

‘Misschien kun je een keer kijken wat ik al geleerd heb?’

Ze tikte op de laptop waarop ze de helft van de recepten die ze wilde hebben had uitgetypt.

‘Een andere keer. Nu niet, Guido. Ik ben bezig.’

De tafel stond dwars op het raam. Ze keek van hem weg, de tuin weer in en zag zijn lange, donkere gedaante in de grote ruit. Guido zou het niet snel opgeven.

‘Goed,’ zei hij tegen haar spiegelbeeld in het glas en daarna liep hij weg, terug naar de ingang beneden. Ze hoorde gelach door de vloer van de lange galerij boven. De toeristen waren binnen, zij die genoeg invloed hadden om een kaartje voor de afgesloten delen van het Vaticaan te bemachtigen. Beseften ze wat een geluksvogels ze waren? De laatste paar jaar was ze, zowel uit hoofde van haar functie als universitair docent vroeg christendom als puur voor haar eigen plezier, steeds meer tijd in de bibliotheek gaan doorbrengen om te genieten

van de verbazingwekkend rijke collectie. Ze had tekeningen en gedichten van de hand van Michelangelo aangeraakt. Ze had de liefdesbrieven van Hendrik VIII aan Anna Boleyn gelezen, en een kopie van de *Assertio Septem Sacramentorum* van diezelfde koning, ondertekend door de monarch, een boek dat Hendrik de titel ‘Verdediger van het geloof’ had opgeleverd, maar hem niet in de Kerk had kunnen houden.

Omwille van haar specialiteit ging haar aandacht voornamelijk uit naar de vroege werken, de handschriften en incunabelen van onschatbare waarde. Toch kon ze het niet laten soms een blik te werpen op het persoonlijke materiaal van de middeleeuwen en later. In zekere zin had ze het gevoel dat ze naar Petrarca en Thomas van Aquino zelf had geluisterd. Hun stemmen leefden voort, als echo’s op het droge perkament en in de oude inktvlek die ze op het blad hadden achtergelaten. Deze sporen maakten hen menselijk, en zonder menselijkheid waren ze niets – al hun wijsheid en hun vaardigheid ten spijt. Al zou Hugh Fairchild het daar waarschijnlijk niet mee eens zijn.

Er klonk lawaai bij de ingang, een gedempte kreet, op zichzelf niet hard, maar gezien de omgeving verontrustend. In de leeszaal van de Vaticaanse bibliotheek schreeuwde nooit iemand.

Sara hief haar hoofd en zag tot haar verrassing een bekende op haar afkomen. Hij stapte kordaat door de felle strepen licht die door het raam vielen, met een vlugge, vastberaden doelgerichtheid die vreemd was in deze omgeving, verkeerd. De airconditioning begon harder te zoemen. Er viel een koele deken van lucht over haar heen en ze rilde. Ze keek nogmaals. Stefano Rinaldi, een collega van de universiteit, droeg een grote, uitpuilende plastic zak en liep met gedecideerde tred door de lege leeszaal. Hij had een uitdrukking op zijn ronde, bebaarde gezicht die ze niet kon thuisbrengen: woede, of angst, of een combinatie van beide. Hij droeg zijn gebruikelijke zwarte overhemd en zwarte pantalon, maar ze waren verformfaaid en er zaten, zo te zien, natte plekken op. Zijn ogen keken haar fel aan.

Zonder enige reden was Sara Farnese opeens bang van deze man die ze al langer kende.

‘Stefano...’ zei ze zacht, misschien zo zacht dat hij het niet kon horen.

Achter hem nam de commotie toe. Ze zag mensen met hun armen zwaaien, achter de gedaante in het zwart met die rare, volle plastic tas bungelend in zijn rechterhand aan rennen. En in zijn linkerhand nog iets vreemders, zag ze nu: een wapen, een klein zwart pistool. Stefano Rinaldi, een man die ze nog nooit boos had gezien, een man tot wie ze zich ooit in zekere mate aangetrokken had gevoeld, liep vastberaden door de zaal in haar richting met een wapen in zijn hand, en ze kon niets bedenken, geen enkele mogelijke reeks gebeurtenissen die dit ook maar enigszins kon verklaren.

Ze boog zich naar voren, legde beide handen op de andere kant van de tafel en draaide hem negentig graden rond. Het oude hout piepte op de marmeren vloer als een dier met pijn. Ze sjarde aan het geval totdat haar rug tegen het glas gedrukt was en de tafel tegen haar buik aan stond zonder te twijfelen aan de logica: dat ze moest blijven zitten met haar gezicht naar deze man gekeerd; dat deze oude tafel, met daarop een tiende-eeuwse kopie van een Romeins kookboek en een laptop, enige bescherming zou bieden tegen het raadselachtige gevaar dat haar naderde.

Toen, veel sneller dan ze verwachtte, stond hij voor haar, hijgend boven haar uittorend, met die waanzinnige blik veel duidelijker dan ooit in zijn donkerbruine ogen.

Hij ging in de stoel tegenover haar zitten en staaarde naar haar gezicht. Ze voelde dat haar spieren zich ontspanden, al was het niet veel. Op dat moment was Sara niet bang. Hij was niet gekomen om haar kwaad te doen. Dat wist ze opeens absoluut zeker, hoewel ze niet kon verklaren waarom.

‘Stefano...’ herhaalde ze.

Achter hem verzamelden zich gedaantes. Ze kon Guido Fratelli onderscheiden. Ze vroeg zich af hoe goed hij met zijn wapen kon omgaan. Of zij, vanwege een ongelukkig toeval, die dag misschien zou sterven door de verdwaalde kogel van een onervaren soldaat van de Zwitserse Garde met trillende handen, die het wapen richtte op een vroegere minnaar van haar die om de een of andere reden in de eer-

biedwaardigste bibliotheek van Rome krankzinnig was geworden.

Stefano's linkerarm, de arm met het wapen, veegde over de tafel, veegde alles wat erop lag – de kostbare kopie van Apicius, haar dure laptop – met veel gekletter op de harde marmeren vloer.

Ze bleef stilzitten, wat – zo schenen zijn ogen te zeggen – was wat hij wilde.

Toen tilde Stefano de tas op tot boven de tafelrand, draaide hem om, liet de inhoud op het blad vallen en zei luid en plechtig, met een stem die half waanzinnig, half dood klonk: 'Het bloed van de martelaren is het zaad van de kerk!'

Ze keek naar het ding voor haar. Het had de consistentie van vochtig nieuw perkament, alsof het net afgespoeld was. Apicius zou op iets vergelijkbaars hebben geschreven, als het eenmaal droog was.

Met het wapen nog steeds in zijn linkerhand begon Stefano het soepele ding voor haar te ontwarren. Hij trok het strak, vouwde het vreemde materiaal uit totdat het het brede mahoniehouten tafelblad volledig bedekte en over de rand golfde, waarbij het een vorm aannam die zowel bekend als, in de huidige context, vreemd was.

Sara dwong zichzelf haar ogen open te houden, goed na te denken over wat ze zag. Het ding dat Stefano Rinaldi uitvouwde en zorgvuldig gladstreek met de vlakke palm van zijn rechterhand, alsof het bijvoorbeeld een tafelkleed was dat werd uitgesteld om te worden verkocht, was de huid van een mens; een lichte huid, enigszins zongebruind, en nat, alsof hij onlangs gewassen was. Hij was ruw van het lichaam gesneden bij de nek, geslachtsdelen, enkels en polsen, met een laatste snee over de ruggengraat en de achterkant van de benen om hem er in zijn geheel af te halen. Sara moest zich inhouden, anders had ze haar hand uitgestoken om het ding aan te raken, alleen maar om zichzelf ervan te overtuigen dat dit geen nachtmerrie was, om het zeker te weten.

'Wat wil je?' vroeg ze, zo kalm als ze kon.

De bruine ogen ontmoetten die van haar en keken toen weg. Stefano was bang voor wat hij deed, doodsbenuwd, maar er lag ook een zekere vastberadenheid in zijn blik. Hij was een intelligente man, niet stijfhoofdig, alleen toegewijd aan zijn werk, dat – herinnerde ze zich

nu – voornamelijk draaide om Tertullianus, de vroegchristelijke theoloog en polemist wiens beroemde dictaat hij had geciteerd.

‘Wie zijn de martelaren, Stefano?’ vroeg ze. ‘Wat heeft dit te betekenen?’

Hij was op dat moment bij zijn volle verstand. Dat kon ze heel duidelijk zien aan zijn ogen, die kalm waren geworden. Stefano stond na te denken, naar een oplossing te zoeken.

Hij boog zich naar voren. ‘Ze is daar nog, Sara,’ zei hij op de door tabak gekleurde bromtoon die ze van hem kende, hoewel hij heel zacht sprak alsof hij niet wilde dat iemand anders het hoorde. ‘Je moet erheen. Kijk hiernaar.’ Hij keek naar de huid op de tafel. ‘Ik durf niet...’ Zijn gezicht was vertrokken van doodsangst, hoewel dat gezien de situatie belachelijk was. ‘Denk aan Bartholomeus. Je weet het vast.’

Daarna herhaalde hij op veel luidere toon, met een stem die de waanzin weer in zich droeg, de woorden van Tertullianus: ‘Het bloed van de martelaren is het zaad van de kerk.’

Met ogen die nu zwart en volkomen verdwaasd waren, hief Stefano Rinaldi het wapen, bracht het omhoog totdat de korte, dunne loop op haar gezicht was gericht.

‘Liggen!’ schreeuwde de soldaat van de Zwitserse Garde. ‘Liggen!’

Guido was een idioot. Sara wist dat instinctief, wist dat hij dit voorval niet kon zien en kon interpreteren zoals zij.

‘Nee!’ zei Sara resoluut, terwijl ze een hand opstak naar beide mannen en tot haar afschuw zag ze Stefano’s wapen weer voor haar bewegen, nog hoger gaan. ‘Jullie allebei! Hou op!’

Guido schreeuwde, iets onverstaanbaars waaruit zowel angst als woede klonk. Hij had zichzelf niet meer in de hand. En Stefano staarde haar alleen maar aan, staarde met die treurige, verloren ogen en een blik die haar bang maakte, omdat er zoveel doods fatalisme in leek te liggen.

Hij mompelde twee woorden: ‘Haast je.’

‘Niet doen,’ zei ze tegen hen beiden, hoewel ze wist dat het zinloos was.

Er klonk een knal uit Guido’s wapen. De zaal werd gehuld in een

geluid dat haar oren deed schreeuwen van pijn. Stefano Rinaldi's hoofd spleet open en spuwde een paarsrode straal bloed en weefsel uit. Daarna danste Guido om de dode man heen. Hij wilde dat hij het lijk dat nu ineengezakt op de vloer lag durfde aan te raken, en hij liet het wapen in zijn hand op en neer schokken alsof het een eigen leven leidde.

Ze sloot haar ogen en luisterde naar het geluid van geweervuur, hoorde de kogels fluiten door de zaal, de stille zaal, de plek met zijn vele prachtige dingen waarvan ze was gaan houden.

Zodra het voorbij was, opende Sara Farnese haar ogen. Stefano lag roerloos op de grond. Een van de suppoosten stond vlakbij te gillen met zijn handen tegen zijn buik gedrukt alsof hij die niet los durfde laten uit angst dat er misschien iets uit zou vallen.

Ze keek naar Stefano's hoofd. Het lag op de grond, rustte op de oude kopie van Apicius en besmeurde de bladzijde met dik, donker bloed.

2

Ze stonden in de schaduw van de zuilengangen op het Sint-Pietersplein en Luca Rossi vroeg zich af hoe erg zijn kale hoofd die dag al door de zon was verbrand. In zijn maag rolden een paar stenen heen en weer, het gevolg van het bier- en pizzafestijn van de vorige avond. En tot overmaat van ramp hadden ze hem die ochtend dat joch als partner gegeven voor de komende vier weken. Het was een soort straf, voor hen allebei, vermoedde hij. Ze lagen er bij het politiekorps van Rome op dat moment allebei een beetje uit, om heel verschillende redenen. De zijne waren zonneklaar, volledig toe te schrijven aan een duidelijke en, voor hem, begrijpelijke oorzaak. Het joch had het gewoon niet, punt. En hij wist het niet eens.

Hij keek naar zijn partner en kreunde. ‘Oké. Ik weet dat je het me wilt vragen. Doe het trucje dan maar.’

Nic Costa glimlachte en Rossi wilde dat hij er niet zo jong uitzag. Soms moesten ze een onverwacht gevaarlijk type arresteren op het geheiligde terrein van het plein. Hij vroeg zich werkelijk af hoe nuttig dit magere, puberachtige scharminkel in die situatie zou zijn.

‘Het is geen trucje.’

Ze hadden nog nooit met elkaar gewerkt. Ze kwamen van verschillende bureaus. Rossi vermoedde dat de knul niet eens wist waarom hij een oude, te zware politiemans als nieuwe partner had gekregen. Hij had het niet eens gevraagd. Hij scheen het gewoon te accepteren, alles te accepteren. Toch wist Rossi wel wat over hem. Ze wisten het allemaal. Nic Costa was een van die politiemensen die de anderen niet

echt voor mogelijk hielden. Hij dronk niet veel. Hij at zelfs geen vlees. Hij hield zichzelf in vorm en stond bekend als goede marathonloper. En hij was de zoon van die rooie rakker over wie de kranten in het verleden vol hadden gestaan, een man die Nic Costa met een zeer ongebruikelijke verslaving had opgezaald. Hij was schilderijengek, één schilder in het bijzonder ook nog. Hij wist van elke Caravaggio in Rome waar hij hing en waar hij vandaan kwam.

‘Lijkt mij een trucje.’

‘Het is kennis,’ zei Costa, en even zag hij er bijna zo oud uit als hij was – zevenentwintig, wist Rossi.

Misschien, dacht de oudere man, had hij meer kanten dan je op het eerste gezicht zou vermoeden.

‘Het is geen slimmigheidje, grote man. Dit is magie, het echte werk.’

‘Geef me dan maar wat magie. Daar...’ Hij knikte naar de muren van het Vaticaan. ‘Daar hangt het er zeker vol mee.’

‘Nee. Er hangt er maar eentje. *De kruisafname*, en die hebben ze ook nog van zijn oorspronkelijke plek weggehaald. Het Vaticaan heeft nooit veel opgehad met Caravaggio. Ze vonden dat hij te revolutionair was, te dicht bij de armen stond. Hij schilderde mensen met vuile voeten. Hij liet de apostelen eruitzien als gewone stervelingen die je op straat zou kunnen tegenkomen.’

‘En dat vind je mooi aan hem? Dat heb je van je vader, neem ik aan.’

‘Dat is deels wat ik mooi aan hem vind. En ik ben ik, niet iemand anders.’

‘Tuurlijk.’ Rossi dacht aan de vader. Een echte onruststoker. Hij ging nergens voor opzij, nam ook nooit smeergeld aan en was dus werkelijk een bijzonder vreemde politicus. ‘En waar dan?’

De knul knikte in de richting van de rivier. ‘Zes minuten lopen die kant op. In de Sant’Agostino. Je kunt het *Onze-Lieve-Vrouw van Loreto* noemen, of *De madonna van de pelgrims*. Allebei goed.’

‘Is het mooi?’

‘De voeten zijn echt vuil. Het Vaticaan vond het verschrikkelijk. Het is een prachtig werk, maar ik ken betere.’

Rossi dacht even na. ‘Je volgt het voetballen zeker niet, hè? Dan hadden we misschien meer om over te praten.’

Costa zei niets, zette de scanner aan en stopte het oordopje in zijn oor. Rossi snoof een paar keer.

‘Ruik je die riolen?’ bromde hij. ‘Geven ze al dat geld uit om de grootste kerk op de planeet te bouwen. Hebben ze een klein stukje verderop de paus wonen. En toch stinken de riolen als een steegje in Trastevere. Misschien hakken ze gewoon lichamen aan stukken en spoelen ze die door de wc of zo. Alsof wij dat te horen zouden krijgen.’

Costa bleef met die verdomde scanner zitten rommelen. Ze wisten allebei dat hij eigenlijk verboden was.

‘Hé,’ bromde hij. ‘Denk je niet dat ik me ook begin te vervelen? Als Falcone hoort dat je met dat ding hebt zitten rotzooien, krijg je op je kop.’

Costa haalde zijn smalle schouders op en lachte. ‘Ik probeerde een voetbalwedstrijd voor je te vinden. Wat is het probleem?’

Rossi stak zijn grote handen op en lachte nu ook. ‘Oké. Eén-nul voor jou.’

Ze keken naar het geringe aantal mensen dat over het plein schuifelde in de futloos makende hitte. Het was te warm voor tasjesdieven, dacht Rossi. Het weer had een positievere invloed op de misdaadcijfers van Rome dan een koppel politiemannen ooit voor elkaar kon krijgen. Hij kon het Costa eigenlijk niet kwalijk nemen dat hij met de scanner zat te spelen. Ze vonden het geen van beiden leuk om te horen te krijgen dat er plekken in de stad bestonden waar ze niet welkom waren. Misschien had Costa iets antikerkelijks in zijn genen, ook al zei hij tegen iedereen dat hij apolitek was, het tegendeel van zijn vader. En het Vaticaan hoorde bij de stad, wat de politici ook beweerden. Het was een idiote gedachte dat een of ander smerig diefje voor hun ogen een tas kon stelen, de krioelende mensenmassa in de Sint-Pieter in kon vluchten en dan ineens onaantastbaar werd, eigendom van de pauselijke Zwitserse Garde met de grappige blauwe uniformen en slobkousen.

Costa zou nooit iets van enig belang horen op zijn kleine zakscanner. Daarvoor gebeurde er in het Vaticaan te weinig. Maar luisteren was op zichzelf al een vorm van protest. Het zei: *we zijn hier*.

Rossi tuurde naar een lange slang van zwarte nonnen achter een vrouw die met een rood vlaggetje aan een stok zwaaide. Hij keek op

zijn horloge en wilde dat de wijzers sneller gingen.

‘Ik ben het zat,’ verklaarde hij. Toen voelde hij tot zijn verbazing Costa’s hand op zijn arm. De jonge politieman zat ingespannen te luisteren naar een schrill lawaai in het oordopje van de radio.

‘Er is iemand neergeschoten,’ zei Costa, opeens ernstig. ‘In de leeszaal van de bibliotheek. Weet je waar die is?’

‘Natuurlijk,’ zei de oudere man en hij knikte. ‘In Mongolië wat ons betreft.’

Costa’s doordringende bruine ogen keken hem vragend aan. ‘Er is iemand neergeschoten. We blijven hier toch niet zomaar staan, hè?’

Rossi zuchtte. ‘Zeg me nog eens na: “Het Vaticaan is een ander land.” Falcone kan het je duidelijker zeggen als je wilt.’ Falcone, dacht Rossi, kon het inderdaad heel duidelijk zeggen. Hij wilde er niet eens aan denken hoe dat gesprek zou verlopen. Hij was heel blij geweest dat hij de laatste vijf jaar buiten Falcones bereik had doorgebracht. Hij wilde alleen dat het langer had mogen duren.

‘Tuurlijk,’ beaamde Costa. ‘Maar dat betekent niet dat we niet mogen kijken. Ik bedoel, ze hebben nooit gezegd dat we daar niet naar binnen mochten. Ze hebben alleen gezegd dat we er niemand mochten arresteren.’

Rossi dacht even na. De knul had tot op zekere hoogte gelijk.

‘Dat is alles wat je hebt gehoord? Dat er iemand is neergeschoten?’

‘Is dat niet genoeg? Wil je teruggaan en tegen Falcone zeggen dat we niet eens hulp hebben geboden?’

Rossi klopte op zijn jasje, voelde zijn wapen zitten en zag dat Costa hetzelfde deed. Ze keken door de Via di Porta Angelica naar de toegang tot de afgesloten delen van het Vaticaan. De soldaten van de Zwitserse Garde die daar normaal gesproken de papieren van bezoekers controleerden, waren weg, ongetwijfeld naar het voorval geroepen. Twee Romeinse politiemannen konden zo naar binnen lopen, zonder dat er één vraag werd gesteld. Het leek een uitnodiging.

‘Ik ga niet hollen,’ bromde Rossi. ‘Niet in deze hitte.’

‘Moet jij weten,’ antwoordde Costa en weg was hij, van het plein af, het openstaande hek door, in vliegende vaart.

‘Kinderen...’ bromde Luca Rossi en hij schudde zijn hoofd.